

בשעת הקטרה, שאם חסרה — פסולה.

ורבי יהודה סבר, קומץ בתחילה, ושני קרטין בסוף מספיק.

ורבי שמעון סבר, קומץ בתחילה וקרט אחד בסוף מספיק.

ושלשתן — מקרא אחד דרשו.

כתוב "ואת כל הלבונה אשר על המנחה והקטיר המזבח".

רבי מאיר סבר, עד דאיתא בשעת הקטרה ללבונה דאיכבעה בהדי מנחה מעיקרא משמע, ובזה הרי כולם מודים שבתחילה צריך קומץ לבונה.

ורבי יהודה סבר, "בל" משמע אפילו קורט אחד. "ואת" לרבות קורט אחר. ולכן צריך ב' קרטין.

ורבי שמעון סבר, די בקורט אחד, משום ש"את" לא דריש.

ואמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: זו המחלוקת — בלבונה הבאה עם המנחה דווקא, אבל בלבונה הבאה בפני עצמה — דברי הכל בעינן קומץ בתחילה וקומץ בסוף, שלהכי אצטריך הפסוק "אשר על המנחה", ללמד שדוקא דבהדי מנחה — אין, בפני עצמה — לא.

ואמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: מחלוקת בלבונה הבאה עם המנחה. אבל

בלבונה הבאה בבזיכין הבאים עם לחם הפנים, דברי הכל שני קמצים וקומץ לכל בזך] בתחילה, ושני קמצים בסוף, בעינן.

ותמהינן: פשיטא, שהרי לא כתוב בבזיכין "כל" שמשמע כל שהוא?

ומתריצין: כיון דבזיכי הלבונה, בהדי לחם אתיא, כיון שהם באים עם לחם הפנים הרי היה מקום לומר כי בלבונה "אשר על המנחה" דמיא, ונלמד מהפסוק של הלבונה שעל המנחה, ללבונה של הבזיכין, שבכל שהוא מספיק, קא משמע לך.

ואמרינן: פליגי בה רבי אמי ורבי יצחק נפחא.

חד אמר, מחלוקת בלבונה הבאה עם המנחה, אבל בלבונה הבאה בפני עצמה, דברי הכל צריך קומץ בתחילה וקומץ בסוף.

וחד אמר, כמחלוקת בזו, כך מחלוקת בזו.

שנינו במשנתנו: היסר לבונתה פסולה.

ומקשינן: משמע ממתניתין, הא יתיר] אם יתיר לבונתה] — כשרה, והתניא: יתיר פסולה?

ומתריצין: אמר רמי בר חמא, הברייאת ההיא שאמרה פסולה — כשהפריש לה שני(12) קמצין של לבונה, שריבה לה יותר מדי, אבל בפחות מכאן, כשרה.

ואמר רמי בר חמא: הפריש לה שני קמצין,

אמת והאור שמח נקטו שסובר ש'קומץ בתחילה' היינו לכתחילה צריך קומץ, ובדיעבד מספיק קורט או שתי קורטין. והליקוטי הלכות והגר"ח למדו בדעת הרמב"ם ש'קומץ בתחילה'

היינו שבשעת קידוש המנחה בכלי שרת צריך להיות קומץ, ואחר כך יכול להתחסר.

12. מבואר בגמרא שלבונה פוסלת רק אם